

Arrest

nr. 172 949 van 9 augustus 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 augustus 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende op 5 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 10 mei 2010 werd te Sint-Jans-Molenbeek, onder een bijlage 3, een attest van inontvangstneming afgeleverd.

Bij schrijven van 23 april 2013 werd de verzoekende partij uitgenodigd een arbeidskaart B voor te leggen, voorwaarde onder dewelke zij in het bezit zou worden gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister.

De verzoekende partij kon geen arbeidskaart B voorleggen.

Op 20 maart 2014 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 november 2009 ongegrond werd verklaard.

Op diezelfde dag werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Tegen beide voorafgaande beslissingen diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Eveneens leidde de verzoekende partij een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Bij arrest nr. 140 942 van 13 maart 2015 worden de vorderingen bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen.

Op 5 maart 2015 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld. De verzoekende partij werd aangetroffen in illegaal verblijf.

Eveneens op 5 maart 2015 werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen. Dit betreft thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten:

Naam: (...)

Voornaam: (...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Marokkaanse

In voorkomend geval, ALIAS: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Artikel 27 :

- *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij*

een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

- *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

- *artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken*
- *artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 12/11/2014.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ter volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een paspoort en zonder geldig visum op het moment van zijn arrestatie door de politie van Brussel. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten (geen geldig paspoort en geen geldig visum op het moment van zijn arrestatie door de politie van Brussel), is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel (betekend op 11/12/2014), is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, S. A.(...), Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Brussel en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas de betrokkene, B. E. M. A. (...) op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas “

Met betrekking tot dit bevel diende de verzoekende partij op 11 maart 2015 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad. Op 13 maart 2015 bij arrest nr. 140 942 verwierp de Raad de voormelde vordering.

Aan de verzoekende partij werd eveneens op 5 maart 2015, onder een bijlage 13sexies, een inreisverbod opgelegd voor de duur van 2 jaar. Hiertegen diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

De verzoekende partij diende op 18 maart 2015 een verzoek in tot invrijheidstelling bij de Raadkamer van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel.

De repatriëring voorzien op 23 maart 2015 werd geannuleerd omdat op diezelfde dag een zitting voorzien was bij de Raadkamer.

Bij beschikking van 25 maart 2015 verklaarde de Raadkamer de vordering ontvankelijk doch ongegrond. De repatriëring voorzien op 27 maart 2015 kon niet worden uitgevoerd wegens verzet door de verzoekende partij.

Op 26 januari 2016 bij arrest 160 760 verwierp de Raad het beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de beslissingen van 20 maart 2014.

2 Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

Ter adstruering van haar middel zet zij uiteen wat volgt:

“Indien verzoekende partij de thans bestreden beslissing niet zou aanvechten, zou het bevel om het grondgebied te verlaten onverminderd definitief worden zonder dat verzoekende partij nog een rechtsmiddel kan opwerpen om uitwijzing tegen te gaan.

Verzoekende partij weet immers momenteel niet waarheen de Belgische autoriteiten haar zullen uitwijzen en op welke manier dit zou gebeuren. Dit alleen al zorgt ervoor dat de mogelijkheid om dit verzoekschrift in te dienen onmogelijk een daadwerkelijk beroep kan worden genoemd.

Om eventueel in de toekomst nog een rechtsmiddel te hebben om dit tegen te gaan heeft verzoekende partij er echter toch voor geopteerd om de thans bestreden beslissing aan te vechten.

Ter zake wenst verzoekende partij dan ook te verwijzen naar een recent arrest van het Europees Hof dd. 2 oktober 2012 (verzoeknummer: 33210/11). Dit betrof de situatie waarin een Afghaanse familie op het moment van hun asielaanvraag tevens onmiddellijk een teruggedrijvingsbevel betekend kreeg. Op het moment dat de asielaanvraag negatief werd afgesloten door Uw Raad besliste de verwerende partij om betrokkenen naar Rusland terug te drijven. Verwerende partij was van mening dat dergelijke teruggedrijving artikel 3 EVRM niet schond en dat betrokkenen, indien hij van oordeel waren dat dit wel het geval was, beroep hadden moeten indienen tegen dit teruggedrijvingsbevel.

Het Europees Hof oordeelde echter anders: “Or, la Cour n’aperçoit pas quels arguments spécifiques les requérants auraient pu invoquer pour éviter un retour en Afghanistan via la Russie” (cfr. randnummer 96)

EN

“Du fait que les requérants, en déposant une demande d’asile, avaient saisi les instances d’asile de l’examen de leurs craintes liées à un retour en Afghanistan, la Cour se doit de vérifier s’ils ont disposé dans ce cadre d’un recours remplissant les exigences de l’article 13 et les prémunissant contre un refoulement arbitraire, même indirect, vers l’Afghanistan.” (randnummer 99)

Hoewel de situatie in casu niet identiek is, is ze wel degelijk vergelijkbaar.

Het zal Uw Raad wellicht niet verbazen dat verzoekende partij volhardt in haar motieven en alles binnen haar mogelijkheden zal doen om verwerende partij hier alsnog van te overtuigen. Een vrijwillige terugkeer ligt dus absoluut niet voor de hand.

Verwerende partij kan zich echter tevens op dit bevel beroepen om verzoekende partij gedwongen uit te wijzen.

Hoe een dergelijke gedwongen uitwijzing zal plaatsvinden en of dit wel degelijk naar Marokko zal zijn is verzoekende partij nog niet duidelijk.

Op het moment dat dit wel duidelijk zal zijn, heeft de verzoekende partij geen enkel middel meer om Uw Raad hieromtrent te vatten teneinde een eventuele schending van artikel 3 EVRM te voorkomen. Dit is niet ernstig. Het is dan ook deze praktijk die het EHRM au fond afwijst.

Mutatis mutandis meent verzoekende partij dan ook dat, in de mate dat het thans bestreden bevel een gedwongen uitwijzing toelaat op vooralsnog onbekende wijze, die dan later niet meer aanvechtbaar zal zijn, artikel 13 EVRM schendt.

Verzoekende partij meent dan ook dat dit bevel om deze reden vernietigd dient te worden. Ofwel brengt de wetgever zijn wetgeving in lijn met artikel 13 EVRM, ofwel kan een dergelijk bevel pas verzoenbaar worden geacht met artikel 13 EVRM wanneer alle modaliteiten omtrent de gedwongen uitwijzing bekend zijn, ofwel stelt verwerende partij expliciet in haar bevel dat dit geen titel kan vormen tot een gedwongen uitwijzing.

Wat betreft het aan te tonen van belang, geldt in vreemdelingenzaken de rechtspraak inzake een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten. Wanneer vroeger reeds een bevel betekend geweest is, kan tegen een later bevel vaak geen beroep ingesteld worden wegens gebrek aan belang (RvV 10255). Hetzelfde geldt wanneer een bestuur (meestal de DVZ) een beslissing neemt in het kader van een gebonden bevoegdheid. Een eventuele vernietiging van zo’n beslissing kan dus geen voordeel opleveren aangezien het bestuur niets anders vermag dan opnieuw dezelfde beslissing te nemen. (RvV 8 oktober 2007, nr. 2.383; RvV 19 oktober 2007, nr. 2.781; RvV 21 oktober 2007, nrs. 2.851 en 2.852; RvV 12 november 2007, nr. 3.579; RvV 20 november 2007, nrs. 3.815 en 3.817; RvV 8 april 2008, nr. 9.592; RvV 16 april 2008, nrs. 10.056 en 10.065; RvV 22 april 2008, nr. 10.282; RvV 3 juli 2008, nrs. 13.638, 13.656 en 13.659).

Tevergeefs zou de verwerende partij opwerpen dat zij de bestreden beslissing nam in het kader van een gebonden bevoegdheid en dat verzoekende partij, ingevolge de hierboven geciteerde rechtspraak van Uw Raad, het nodige belang zou ontberen bij huidig verhaal.

Uw Raad stelde immers: ondanks de gebonden bevoegdheid waarover een bestuur beschikt, kan de verzoekende partij toch een belang hebben bij het bestrijden van een rechtshandeling indien aan deze rechtshandeling een onwettigheid kleeft of wanneer hij het internationaal verdragsrecht schendt (RvV 21 april 2008, nr.10.251).

Artikel 13 EVRM is uiteraard internationaal verdragsrecht en dus kan verwerende partij niet stellen dat verzoekende partij geen belang zou hebben bij onderhavig verhaal.

Er wordt dan ook met aandrang verzocht het bevel om het grondgebied te verlaten niet definitief te maken en deze nietig te verklaren.

Het middel is gegrond.”

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Artikel 13 van het EVRM luidt als volgt:

“Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

De Raad brengt de rechtspraak van het EHRM in herinnering waarin de draagwijdte van het begrip ‘daadwerkelijk rechtsmiddel’ wordt uitgediept en waarin wordt gesteld dat de controle instantie zich, gezien de onomkeerbaarheid van de mogelijke schade die een schending van artikel 3 van het EVRM met zich brengt, niet fictief mag terugplaatsen op het ogenblik waarop het bestuur zijn beslissing nam om zo een nauwkeurig onderzoek van de situatie van betrokkene te ontlopen (EHRM 2 oktober 2012, Singh e.a./België, §§ 90-93). In voormeld arrest Singh, waarnaar de verzoekende partij in haar verzoekschrift uitdrukkelijk verwijst, verkeerden de betrokken verzoekende partijen bij de betekening van de verwijderingsmaatregel in volstreekte onwetendheid omtrent het land waarnaar ze daadwerkelijk zouden worden teruggeleid. In deze zaak werd een schending van artikel 13 juncto artikel 3 van het EVRM aanvaard.

In casu kan de verzoekende partij echter niet aannemelijk maken dat zij zich in een gelijkaardige situatie bevindt als de betrokkenen in het arrest Singh. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op grond waarvan zij voorhoudt niet te weten waarheen de Belgische autoriteiten haar zullen uitwijzen. Zij erkent in haar verzoekschrift uitdrukkelijk dat zij een Marokkaans staatsburger is en brengt geen elementen aan op grond waarvan zij aanneemt dat zij naar een ander land dan het land waarvan zij de nationaliteit bezit (in casu aldus Marokko) gedwongen verwijderd zal worden. Verder dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing vermeldt *“nationaliteit: Marokkaanse”* en *“is het noodzakelijk hem ter beschikking te stellen van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden”*. Bovendien werden er ten aanzien van de verzoekende partij reeds twee repatriëringspogingen ondernomen met bestemming Casablanca (Marokko), met name op 25 maart 2015 en 27 maart 2015 waarbij zij steeds op de hoogte werd gebracht van de vluchtinformatie en het aldus duidelijk was dat zij naar Marokko zou worden gerepatriëerd. De eerste repatriëring naar Casablanca werd geannuleerd omwille van het feit dat er een zitting van de Raadkamer op dezelfde dag voorzien was en de tweede repatriëring naar Casablanca werd geannuleerd wegens verzet tegen vertrek van de verzoekende partij. In het administratief dossier zijn ook verschillende documenten aanwezig waaruit blijkt naar welk land zij zal worden gerepatriëerd. Zo verstuurde de verwerende partij op 9 maart 2015 een brief naar het Consulaat-generaal van Marokko teneinde een reisdocument voor de verzoekende partij te verkrijgen om haar op reguliere wijze van het grondgebied te kunnen verwijderen. Op 26 maart 2015 maakt het Marokkaanse consulaat-generaal een laissez-passer over. De kritiek van de verzoekende partij als zou zij niet weten waarheen zij zal worden teruggestuurd is niet ernstig.

Daarenboven kan een schending van artikel 13 van het EVRM slechts worden aangevoerd wanneer de verzoekende partij de schending van een ander artikel van het EVRM aannemelijk maakt.

Met haar betoog brengt de verzoekende partij geen enkel concreet gegeven bij waaruit zou kunnen blijken dat zij in haar land van herkomst, dan wel elders, dreigt te worden onderworpen aan door artikel 3 van het EVRM verboden handelingen, terwijl een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden op zich niet volstaat (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Voor zover de verzoekende partij voorhoudt dat zij de schending van artikel 3 van het EVRM niet kan concretiseren omdat de bestemming van de terugkeer nog onbekend is, dient erop gewezen te worden dat uit het voorgaande is gebleken dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er bij een

gedwongen verwijdering onduidelijkheid zou bestaan over het land van bestemming, zodat de verzoekende partij wel degelijk de mogelijkheid had om een grief gesteund op artikel 3 van het EVRM te ontwikkelen.

Een schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM worden niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen augustus tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU